

NHỊP CẦU KHÔNG NÓI

Vinh-Lan

Ngân đến cửa sổ định khép cánh cửa lại, chợt thấy mặt trăng dọi thẳng vào phòng. Ngân đứng sững lại nhìn mảnh trăng tròn vành vạnh nằm trong khoảng trời hẹp giữa hai khối nhà cao tầng. Ở thành phố Âu Châu nhìn thấy mặt trăng là một cơ hội hiếm hoi nên từ trước tới giờ Ngân không để ý là mình cũng có diễm phúc ấy. Trong phút chốc mọi suy nghĩ như ngưng lại mà cảnh vật cũng hình như đứng yên không lay động. Cái hình ảnh mặt trăng dọi vào phòng xuyên qua cái vuông cửa sổ mà Ngân đã có ở một căn gác khu chợ Vườn Chuối bỗng xuất hiện trước mặt rõ ràng, mạnh mẽ như chính những tia sáng của vàng trắng. Cái vuông cửa đã bị khoét trên vách ván một cách vụng về, méo mó đó đã được Ngân và Hiếu gọi đùa là tượng trưng cho tự do. Ngân chợt nghe thoảng giọng nói của Hiếu, một giọng nói như có diễm thêm nụ cười trên môi mỗi khi Hiếu nghe Ngân nhắc đến xóm này: „Anh nhớ ngõ hẹp nhưng không dám giành vuông cửa sổ có bóng trăng của Ngân đâu!“ Đêm đêm Ngân hay đứng bên khung cửa để nhìn bầu trời của khoảng không gian đó, không rộng lớn lắm nhưng đủ để thấy những vì sao lấp lánh và những hôm rằm còn có thêm một tinh tú thơ mộng. Những đêm đó Ngân có dịp nhìn đỉnh nhà thờ Huyện Sĩ đâm thủng vàng trắng giữa hàng sao cao vút in rõ như cắt từng nét đen lên nền trời trong vắt.

Cái đường hẻm nhỏ hẹp theo thời gian cứ bị xâm lấn bởi những hàng ba, hàng rào, nên càng ngày càng hẹp thêm. Mà có lẽ cũng vì vậy người ta càng thấy ấm cúng, gần gũi nhau vì tiếng động bên ngoài vang dội vào không khí gia đình mỗi lúc một mảnh liệt hơn. Đó là tiếng chân vội vã nện thình thịch trên nền xi măng của những người ra chợ dọn hàng mỗi sáng tinh sương, tiếng đọc bài như hát của đám học trò nhỏ trong một lớp học tư ở đầu ngõ, tiếng trẻ con reo đùa thi nhau té nước khi trời mưa tầm tã làm ngập lối đi, tiếng cãi nhau của hàng xóm, mắng chửi nhau trong gia đình không thiên vị lỗi tai người bên cạnh, tiếng chuông nhà thờ đổ ròn rảng trong những rặng đồng ngày chúa nhật....

Căn nhà đó, gian gác đó đã chỉ còn là những kỷ niệm im lìm trong ký ức Ngân, nếu ngày đó không có những buổi chuyện trò với Hiếu. Hai người là bạn học cùng trường, thân nhau vì cùng chung sinh hoạt học đường và cùng có khả năng giống nhau. Hiếu lớn hơn Ngân đến sáu tuổi nên coi Ngân như đứa em nhỏ, còn Ngân thì tìm thấy ở Hiếu một sự cảm thông đến mức độ thấu hiểu mọi khúc mắc của tâm tư nên hay tìm đến Hiếu mỗi khi có thao thức trăn trở về vấn đề gì. Hiếu hay chịu khó ngồi nghe Ngân nói say sưa, thường mỉm cười thích thú với những mơ mộng về vời đầy lý tưởng của cô bạn trẻ. Khi Ngân rời quê lên Sài Gòn ở khu này được một năm thì Hiếu nhờ Ngân tìm giúp một chỗ ở tạm chừng ba tháng. Hiếu có được chỗ trọ cách đó mấy căn, rồi mỗi ngày tới ăn cơm tháng nhà Ngân ở.

Hai anh em hay nhắc lại những ngày ở tỉnh, Hiếu thường đàn cho Ngân hát những bài hát của sinh hoạt ngày nào. Một hôm, như bị xúc động vì một kỷ niệm, Ngân đột ngột ngưng hát hỏi Hiếu:

- Anh biết người ta nói gì không?

Hiếu ngưng đàn hỏi:

- Nói gì?

- Người ta nói....

Ngân cười, do dự không muốn nói nữa. Hiếu tò mò:

- Nói gì? Sao cô không tiếp?

Từ khi Ngân không còn là cô học trò nhỏ nữa mà nét xinh xắn duyên dáng càng ngày càng lộ rõ ra làm Hiếu tự nhiên thấy mình phải đổi cách xưng hô. Ngân cười bẽn lễn, ngập ngừng rồi nói nhỏ:

- Người ta nói Ngân yêu anh.

Hiếu sững sờ nhìn Ngân. Rồi anh quay mặt ra nhìn ngoài sân, nét ưu tư hiện ra trên đôi mắt. Vài phút sau anh day lại, cười nhẹ hỏi:

- Ai nói vậy?

- Chị Liễu hỏi Ngân: "Nếu anh Hiếu cưới vợ, mày có buồn không?". Chị Trân hỏi thẳng: "Ngân có yêu anh Hiếu không?". Còn chị

Hằng thì lảng mạn than: “Tại sao đồng thanh mà chưa tương ứng?”

Hiếu mỉm cười:

- Rồi cô trả lời sao?

Ngân cười khúc khích:

- Làm gì có chuyện yêu!

Hiếu nhìn Ngân. Tia nhìn như đứng dừng lại. Rất lâu. Rồi anh lại nhìn ra ngoài sân, cổ dãn tiếng thở dài. Một lúc sau anh quay lại, nói như an ủi Ngân:

- Thầy kệ họ, muốn nói gì đó thì nói.

Ba tháng trôi qua nhanh. Hiếu từ giã Ngân mà không nói đi đâu. Ngân tiếp nối quãng đời sinh viên trong vô tư, hồn nhiên. Thỉnh thoảng Ngân nhớ đến Hiếu, nhớ thật nhiều, nhớ tha thiết, nhưng vẫn vui hòa với cuộc sống và không bận tâm bây giờ anh Hiếu ở đâu, làm gì. Mỗi một hôm, Ngân nhận được một bức thư gửi vào trường mà bên ngoài không đề địa chỉ người gửi. Bức thư ngắn ngủi với nét chữ nguệch ngoạc vì viết vội: “Muốn gặp Ngân để trò chuyện.” Tuy không có chữ ký nhưng Ngân cũng đoán được là ai. Bên dưới ghi địa chỉ nhà ở đường Nguyễn Đình Chiểu.

Hai ngày sau Ngân lần mò đi tìm nhà trong một đường hẻm sâu hun hút. Căn phố khiêm nhường nằm gần cuối hẻm có mái tôn và vách ván sơn màu xanh nhạt. Đằng trước có cái hàng rào gỗ cũ kỹ sơn đã tróc chỗ xanh chỗ xám. Ngân dựng xe đạp dựa hàng rào rồi gõ cửa. Đợi một lúc lâu mới có tiếng mở chốt. Ngân cảm động thấy dáng gầy gò của Hiếu hiện ra sau cánh cửa. Đôi mắt Hiếu như sáng rực lên khi nhận ra khách gõ cửa là Ngân. Anh vội vã nói:

- Cô đem xe luôn vô nhà. Nhà rộng lắm thiếu gì chỗ để xe.

Ngân nhìn quanh nhà. Căn phòng chẳng có gì cả ngoài cái giường kê sát vách ngăn với gian bếp, một cái bàn và hai cái ghế đặt gần cửa sổ. Ngân ngồi vào cái ghế hướng ra cửa sổ, Hiếu ngồi ở đầu bàn, vị trí tương tự như mấy năm trước hồi Hiếu còn ở trong gia đình mỗi lần Ngân đến chơi. Hiếu mở chuyện:

- Chừng nào cô ra trường ?

- Ngân còn hai năm nữa. Anh về đây bao lâu rồi ?

- Anh dọn về nhà này mới một tháng. Buồn quá không có ai để nói chuyện nên anh viết

thơ nhắn cô. Không ngờ cô đến nhanh hơn anh mong đợi.

Ngân cười chum chím:

- Ngân nhớ anh thấy mờ. Được thơ anh Ngân mừng quá nên phải đi kiểm liên.

Hiếu hơi cau mày. Anh vừa xúc động vừa có gì xót xa trong lòng nghe câu “Ngân nhớ anh thấy mờ”. Anh tìm cách đánh trống lảng, hỏi thăm đủ thứ rồi bắt qua đủ loại đề tài để nói tầm khào giống như những lúc ngồi chung của quá khứ. Anh biết rằng Ngân sẽ hào hứng kể chuyện, hăng say cãi lý và giọng nói, tiếng cười, nét mặt, ánh mắt của Ngân sẽ làm thay đổi cái không khí yên tĩnh, buồn chán của gian nhà này. Đó là những thứ mà anh đã âm thầm nhớ nhung, âm thầm mơ tưởng và cứ để nó âm thầm trôi qua theo ngày tháng. Đột nhiên anh nhìn sững Ngân. Tia mắt như đứng dừng lại. Rất lâu. Rồi anh hỏi, giọng thẳng thốt:

- Ngân, chừng nào cô có chồng ?

Ngân ngạc nhiên:

- Tại sao Ngân phải có chồng ?

Hiếu lúng túng:

- Tại...cô...lớn rồi !

Ngân cười ra tiếng, tinh nghịch hỏi lại:

- Anh cũng lớn vậy, lớn hơn Ngân nữa. Sao anh không lấy vợ ?

Hiếu thở dài:

- Anh nghèo quá. Nuôi vợ đâu nổi.

- Anh nói vậy sao được. Anh nghèo thì vợ anh phải đi làm phụ anh chứ.

Hiếu quay mặt ra hướng cửa sổ, im lặng một lúc rồi nói tránh:

- Chừng học xong Ngân tính làm gì ?

Ngân chột vồ tay lên đùi một cách thích thú:

- Anh Hiếu nhớ gì không ? Hồi đó anh em mình hẹn sau này sẽ lập gánh hát để tạo hoàn cảnh và điều kiện cho sự thương yêu trong giới nghệ sĩ, cũng như để họ giúp đỡ, ủng hộ nhau một cách thật con người. Ngân nhớ hoài lời anh nói: không có một bộ môn nghệ thuật nào có thể bao gồm hội nhập được mọi bộ môn nghệ thuật khác cùng một lúc như sân khấu. Nó có tất cả từ nghệ thuật viết, nghệ thuật vẽ, nghệ thuật nhạc, nghệ thuật diễn cho đến nghệ thuật của kỹ thuật

ánh sáng và âm thanh. Tại anh nói mà Ngân đi học âm nhạc, tính rằng anh sẽ giữ phần hội họa, viết lách. Anh còn nhớ dự án đó không? Hay là....anh đã quên rồi?

Hiếu cười buồn:

- Anh đâu có quên, nhưng mình làm sao thực hiện được nếu chỉ có một mình cô với anh.

Ngân có vẻ hờn trách:

- Ngân nghĩ rằng lúc nào anh cũng xúc tiến chuyện đó chứ.

Nhìn nét ngây thơ, vô tư của Ngân, Hiếu nghe nao nao trong lòng:

- Có những chuyện hồi còn trẻ mình thấy dễ, tưởng rằng với lý tưởng mình có thể thực hiện được tất cả. Nhưng thực tế nó làm mình đổi ý. Ngân thấy, anh sống chặt vật với cái nghề vừa vẽ, vừa viết báo.....

Mặt Ngân bỗng nhiên xịu xuống khi thấy Hiếu buồn. Sự hồn nhiên dần dần tan biến. Ngân nhìn vào mắt Hiếu, cái nhìn phảng phất ưu sầu và âu lo, rồi Ngân cúi xuống ngó đăm đăm vào ly nước trước mặt. Giọng Ngân trở nên xa xôi như bắt nguồn từ một ý nghĩ nào khác vừa chợt đến:

- Anh biết không, nhiều khi Ngân thấysợ làm sao!

Hiếu ngạc nhiên, nhìn Ngân trân trân. Anh chưa muốn hỏi thì Ngân nói, giọng rất buồn:

- Em chợt nhớ chuyện cổ tích về con chim phượng hoàng. Chuyện kể rằng, ngày xưa ở một xứ nọ có một thời thiên hạ rất cơ cực, gian nan. Dân chúng khổ sở vì người cai trị, vì nhiều tai ương, vì sự bạc đãi của thiên nhiên. Người ta đồn đãi với nhau rằng ở tận trên đỉnh núi cao trong một khu rừng sâu thẳm u có một con phượng hoàng mà giọng hát của nó có phép màu nhiệm đem lại hạnh phúc cho con người. Dân chúng dần dần bỏ làng, bỏ ruộng, bỏ cuộc sống bần cùng, vượt rừng băng suối đi tìm con chim hạnh phúc ấy. Nhưng, có người đi mà không có người trở lại nên không ai biết con chim mang hạnh phúc đó là thực tế hay ảo tưởng.

Ngày kia có một chàng dũng sĩ không tin lời đồn, nhất quyết đi tìm sự thật. Cũng như bao người khác, chàng vượt qua không biết bao nhiêu chướng ngại gian nguy, rồi cuối cùng tìm đến con đường dẫn lên núi. Trên con đường quanh co gập ghềnh chàng gặp rất

nhiều xác người, xương khô, đầu lâu rơi lăn lóc...Chàng bắt đầu phân vân:

- Thế này thì người không trở lại vì mất mạng chứ không phải vì hạnh phúc mà quên đường về.

Sự phân vân này không làm chàng sợ hãi mà càng làm chàng quyết tâm tìm chim phượng hoàng hơn. Một buổi sáng tinh sương chàng lên tới tận đỉnh, thấy ở trên một ngọn cây cao nhất của khu rừng một con chim to lớn có bộ lông màu sắc rực rỡ tuyệt đẹp, xòe đôi cánh che rợp cả một vùng cây. Ở dưới những gốc cây của rừng rậm có hăng hà khối đá hình người đứng trơ trơ sừng sững. Chàng đang ngần ngại vì kinh ngạc thì bỗng nghe chim bắt đầu hát, một giọng hát thật êm đềm, huyền hoặc:

- Ta hát đây. Các người hãy ngủ đi. Các người hãy ngủ đi...Các người sẽ tìm được hạnh phúc trong giấc ngủ tuyệt vời, triền miên, không mộng mị, không có đời sống...Các người chỉ có một thế giới mơ màng, bàng bạc, mông lung, huyền ảo.....Ta hát đây. Các người hãy ngủ đi....Ngủ say đi để hoàn toàn hòa tan trong hạnh phúc.

Đôi mắt chàng trai bắt đầu nặng trĩu rồi lim dim, tay chân chàng cũng uể oải, không còn cử động được nữa. Chàng chỉ muốn đi tìm một gốc cây để ngồi tựa. Nhưng bỗng nhiên trong tiềm thức vang ra tiếng hét:

- Không thể được! Không thể được! Nhà ngươi đến đây để đi tìm sự thật chứ không phải để bị mê hoặc. Hãy tỉnh dậy! Hãy tỉnh dậy!

Chàng giật mình, bừng mắt, nhìn những tượng người đá chung quanh, chợt nghe trong lòng sôi sục một nỗi bất bình:

- Ta không thể ngủ để được hạnh phúc. Ta không thể thành đá, thành một vật vô tri để được hạnh phúc. Đây chỉ là ảo, là mị, là nguy!

Chàng hăng hái lướt lên, vung gươm chém tán loạn. Phản ứng của chàng trai làm con chim khiếp đảm. Nó ngưng tiếng hát, muốn cất cánh bay đi, nhưng không kịp nữa, chàng dũng sĩ đã chém rơi đầu chim. Máu chim tung bắn khắp nơi làm đắm ướt những tượng đá. Lạ lùng thay, những tượng nhúc nhích cử động, rồi dần dà, lần lượt trở thành người. Mọi người sung sướng hò hét, cảm nhận rằng hạnh phúc không phải bắt nguồn từ tiếng hát ru ngủ.....

Ngân chấm dứt chuyện cổ tích bằng tiếng thờ dài:

- Lời bình của câu chuyện dạy rằng : tình yêu là giọng hát của con chim ru ngủ. Điều đó đã làm Ngân sợ....

Hiếu mở miệng định nói nhưng rồi ngừng lại khi thấy nét xúc động hiện rõ trên đầu mũi Ngân và đôi mắt cô đã bắt đầu long lanh. Anh thờ dài ngó mông ra ngoài cửa sổ. Hai người im lặng lâu lắm, rồi Hiếu quay vào trầm ngâm ngắm gương mặt thanh tú của cô bạn nhỏ, gần gũi thân tình đã mười năm mà giữa hai người vẫn có những ngập ngừng. Tia mắt đứng dừng, ngừng đọng lại trong khoảnh khắc. Tiếng anh nhẹ như hơi thở:

- Có lẽ anh cũng sợ như Ngân !

Sau khi tốt nghiệp Ngân về tình tìm thăm gia đình Hiếu, vì sau lần gặp gỡ đó chẳng bao lâu anh lại dời nhà đi nơi khác. Vừa bước qua ngưỡng cửa Ngân hốt hoảng nhìn những tấm ảnh dựng trên tủ buffet nằm sát vách ngăn với buồng ngủ. Chính giữa là ảnh cha mẹ Hiếu đặt sau bình nhang, đĩa trái cây và lọ hoa huệ. Bên mặt nằm gần trong góc của tủ và vách nhà là ảnh của Hiếu, tuy không có bình nhang để trước nhưng Ngân đã có ngay một cảm giác không lành. Chị Trung, chị cả của Hiếu, nắm tay Ngân kéo vào, đẩy ngồi xuống ghế. Ngân thần thờ như người mất hồn, mắt không rời ảnh của Hiếu. Chị Trung nói nhỏ nhỏ:

- Hiếu bị trúng mìn khi đi quan sát chiến trường để viết bài tường thuật....

Chị đi ra nhà sau để Ngân ngồi một mình với bao nhiêu ý nghĩ xáo trộn trong đầu. Lát sau chị bưng ra một cái bánh bông lan và một tách trà đặt trước mặt Ngân:

- Em ăn bánh, uống nước đi.

Nhìn cái bánh có mặt trên như những cánh hoa màu vàng anh nở tỏa ra, còn bên dưới màu nâu đậm đã được bao bọc bằng lớp giấy dún Ngân kêu lên:

- Anh Hiếu có cho em ăn bánh này hai lần.

Chị Trung thờ dài:

- Bánh đó đâu phải của chị và cũng đâu phải chỉ có hai lần. Hồi nó còn ở nhà, mỗi lần chị làm bánh là nó vào bếp chính tay làm riêng một cái để dành cho em.

Chị ngưng một chút như để dần cảm xúc rồi tiếp:

- Mấy cái bánh nó để tới khô hết ăn được mới bỏ... Tại vì em không tới....

Ngân nghẹn ngào, nghe cơn xúc động đang dâng lên cổ, lên mũi, lên mắt mạnh mẽ như sóng trào. Ngân cắn răng để khỏi bật ra tiếng khóc, nhưng nước mắt chảy ràn rụa ướt cả má. Ngân nhớ cái thói quen quay mặt ra sân của Hiếu để dấu tiếng thờ dài, nhớ cái nhìn với tia mắt đứng sững không lung lay nhưng đã chứa đựng trong đó không biết bao là lời nói từ đáy lòng. Những cử chỉ thân thuộc ấy đã làm xao xuyến Ngân không ít, nhưng Ngân không dám hiểu, không dám cảm nhận và không dám thú nhận tiếng nói của chính con tim mình. Trong phút chốc chợt trong lòng Ngân xuất hiện một hoang mang:

- Tiếng chim là hạnh phúc ảo hay chính lời bình mới thật là tiếng hát của chim ?

Giọng chị Trung vẫn dịu dàng, êm ái bên tai:

- Hồi còn sống má nói hoài, trong đám bạn gái của thằng Hiếu tao chỉ chấm có mình con Ngân !

* * *

Ngân biết má mình đã ướt đẫm nước mắt như hôm đó. Hơi lạnh bắt đầu thấm vào người mà Ngân vẫn đứng yên chưa muốn đóng cửa. Mặt trăng đã lên tới đỉnh đầu, ánh sáng không còn dọi thẳng vào phòng nữa.

Ngân mơ màng nghe âm vang tiếng hát của mình đang hòa lẫn trong tiếng đàn ghi ta dịu dặt của Hiếu:

Làng anh, bên đồi nương xa, có khóm tre già, có hàng thông reo, tiếng suối hòa theo

Làng em, muốn sang làng anh, chỉ bắc nhịp cầu, chỉ bắc nhịp cầu mong đợi từ lâu...

Vinh-Lan